

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/25/2022
Identifikačné číslo spisu:	1111232130
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1111232130.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. L., narodeného D., bytom N., proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o zaplatenie ušlého zisku a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-26C/148/2011 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/148/2011), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2020 sp. zn. 10Co/66/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2020 sp. zn. 10Co/66/2019 z r u š u j e a v e c mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1 Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. mája 2018 č. k. 26C/148/2011-238 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca od žalovanej domáhal zaplatenia 378.994,15 eur a úroku vo výške 6 % ročne zo sumy 829,85 eur od 27. januára 2004 do 28. júla 2011, ako náhrady škody vo forme ušlého zisku a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur, ktoré mali byť žalobcovi spôsobené v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia a tomu predchádzajúceho nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 42Rob/35/04 a neskôr pokračujúc v nesprávnom úradnom postupe po oneskorenom podaní odporu žalovanou v danej veci.

2 Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 až 3 a § 27 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 1, § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1, § 20 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, § 442 ods. 1 a § 443 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, a vecne tým, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom.

Zároveň súd prvej inštancie žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania.

II.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“), na základe odvolania žalobcu, rozsudkom z 30. septembra 2020 sp. zn. 10Co/66/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, jeho výsledky zhodnotil náležite, v súlade s § 191 CSP, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver o nedôvodnosti žaloby. Dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie považoval odvolací súd za dostatočné na zistenie relevantných skutočností a pre rozhodnutie, preto považoval vec súdom prvej inštancie za správne právne posúdenú a aplikované ustanovenia, týkajúce sa žalobcom uplatneného nároku, za správne vyložené a vysvetlené.

5. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vec svojvoľne právne posúdil, keď dospel k záveru, že pri platobnom rozkaze absentuje podmienka jeho zrušenia pre nezákonnosť, čo vzhľadom na rozhodnutia najvyššieho a ústavného súdu žalobca považoval za porušenie princípu právnej istoty a legitímneho očakávania, odvolací súd uviedol, že rozhodnutia, na ktoré žalobca odkazoval, riešili inú právnu situáciu a pre právne posúdenie prejednávanej veci neboli použiteľné. Odvolací súd považoval za správny právny záver súdu prvej inštancie, že platobný rozkaz nebol zrušený pre nezákonnosť, ale pre podanie odporu žalovanou, preto nebol nezákonným rozhodnutím podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.

6. Odvolací súd konštatoval, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadnu relevantnú argumentáciu, spôsobilú spochybníť správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia a zdôraznil, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie a dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli § 220 ods. 2 CSP, keď sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, preto ani odvolacie námietky žalobcu o arbitrárnosti, nepresvedčivosti a svojvoľnosti záverov súdu prvej inštancie neobstáli.

7. V súvislosti so žalobcom namietaným porušením práva na spravodlivý súdny proces odvolací súd nezistil po preskúmaní spisu žiadne porušenie práv žalobcu ani žiadne vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Žalobca v odvolaní ďalej tvrdil, že podaním z 25. novembra 2016 vzniesol námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi, o ktorej súd doposiaľ nerozhodol. Odvolací súd po oboznámení sa s uvedeným podaním žalobcu konštatoval, že jeho obsahom bola sťažnosť na postup súdu v konaní, konkrétne nesúhlas žalobcu s vydaním uznesenia z 2. júla 2014 č. k. 26C/148/2011-92 a s jeho nezrušením, čím mali vzniknúť prieťahy v konaní. V tomto podaní žalobca vyjadril aj obavu, že zákonná sudkyňa, ktorá predmetné rozhodnutie vydala a nezrušila, nebude garantom nestrannosti a spravodlivého prejednávania súdnej veci, pretože už vydaním uznesenia z 2. júla 2014 č. k. 26C/148/2011-92 deklarovala, že nemieni rešpektovať ústavu ani dohovor, že voči nemu nie je nestranná, keď svoje konanie tendenčne smerovala k vydaniu uznesenia o zastavení konania podľa § 141a OSP, aby tak vyhověla šikanóznemu návrhu jej zamestnávateľa - žalovanej. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na takúto námietku správne neprihliadol a nadriadenému súdu ju nepredložil, pretože je zrejmé, že nebola podaná do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený (§ 53 ods. 1 CSP), neobsahovala náležitosti riadnej námietky zaujatosti (§ 52 ods. 2 CSP) a celkom zjavne sa týkala len okolností spočívajúcich v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti (§ 53 ods. 3 CSP). Odvolací súd v tejto súvislosti rovnako zdôraznil, že na pojednávaní dňa 5. mája 2017 žalobca výslovne uviedol, že námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi JUDr. Kašajovej nevznáša. Ak žalobca následne v odvolaní tvrdil, že JUDr. Kašajová svojím tendenčným prístupom k veci na pojednávaní dňa

31. mája 2018 a na predchádzajúcich pojednávaniach porušila jeho právo na spravodlivé súdne konanie, že nie je nestranná a nemohla vo veci konať a rozhodovať, pretože ako predsedníčka Okresného súdu Bratislava I vybavovala a rozhodovala o jeho sťažnostiach na prietahy v danej veci ako aj v iných veciach voči SR zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR, vedených na rovnakom súde, že nie je ako predsedníčka okresného súdu nezávislá od vôle Ministerstva spravodlivosti SR, a že plní pokyny ministra spravodlivosti, odvolací súd uviedol, že žalobca mohol voči sudkyňi JUDr. Kašajovej v konaní vzniesť námietku zaujatosti, čo neurobil.

9. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že k ústavnej sťažnosti žalobcu sa dňa 28. februára 2017 vyjadroval JUDr. Sklenka ako podpredseda Okresného súdu Bratislava I poverený zastupovaním predsedu okresného súdu (č. l. 165) a sťažnosť žalobcu na prietahy z 28. januára 2016 vybavila dňa 16. februára 2016 JUDr. Fulcová ako predsedníčka Okresného súdu Bratislava I. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že žiadny sudca, a teda ani JUDr. Kašajová, nebola podriadená ani ministrovi spravodlivosti, ani žiadnej politickej strane, a ani sudcovia ani predsedovia súdov nie sú v pracovnom pomere s Ministerstvom spravodlivosti SR a nie sú závislí na pokynoch ministra. Odvolací súd ďalej uviedol, že zo žiadneho žalobcom produkovaného dôkazu nevyplývalo, že by bola zákonná sudkyňa JUDr. Kašajová závislá na pokynoch alebo na vôli ktoréhokoľvek ministra spravodlivosti. Odvolací súd zo súdneho spisu nezistil, že by JUDr. Kašajová zo žalobcom uvedených dôvodov nebola nestranná. Aj túto odvoláciu námietku posúdil odvolací súd ako nedôvodnú.

10. Ani námietka žalobcu, týkajúca sa požadovaného zrušenia právoplatného uznesenia z 2. júla 2014 č. k. 26C/148/2011-92, ktorým mu súd uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania žalovanej v sume 18.949,50 eur, neobstála. Odvolací súd vysvetlil, že sankciou za nezloženie preddavku na trovy konania podľa § 141a OSP účinného do 30. júna 2016 by, za splnenia ďalších predpokladov, bolo zastavenie konania bez prejednávania veci, k čomu však v prejednávanej veci nedošlo. Postup súdu prvej inštancie, ktorý pre nesplnenie podmienok v súlade s právnym názorom vyjadreným v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a rešpektujúc nálež Ústavného súdu SR z 11. mája 2016 sp. zn. PL. ÚS 30/2015 konanie pre nezloženie preddavkov na trovy konania žalobcom nezastavil a bez ohľadu na vydanie uvedeného uznesenia riadne v konaní pokračoval, považoval odvolací súd za správny. Ak žalobca v odvolaní poukazoval na rozsudok z 1. februára 2017 č. T-479/14 vo veci Kendrion N. V. proti Európskej únii, ktorým bol žalobca v uvedenej veci odškodnený a súdu prvej inštancie vytýkal, že túto rozhodovaciu prax všeobecného súdu EÚ nerešpektoval, odvolací súd pripomenul, že rozsudok, na ktorý žalobca poukazoval, bol rozsudkom Súdného dvora Európskej únie z 13. decembra 2018 zrušený a žaloba žalobcu Kendrion N. V. bola zamietnutá, preto sa odvolací súd ďalej touto odvolacou námietkou nezaoberal.

11. V závere rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa stotožnil so závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie vo svojom rozsudku, pričom odvolacie námietky žalobcu považoval za nespôsobilé toto rozhodnutie spochybníť, preto napadnutý rozsudok potvrdil.

III.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, popr. aj súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie.

13. Dovolateľ považoval rozsudok odvolacieho súdu za nezákonný, protiústavný, prekvapivý a arbitrárny, vydaný v dôsledku tendenčného a formalistického prístupu odvolacieho súdu k veci, rozporného s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnako dovolateľ považoval za nezákonný, protiústavný, svojvoľný, nepresvedčivo a neracionálne odôvodnený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý podľa neho nevykonával riadne dokazovanie, a ktorý dovolateľ nepovažoval za nezaujatý a nestranný, pričom odpoveď na zaujatosť sudkyne JUDr. Anny Kašajovej nedal riadnu odpoveď ani odvolací súd. Podľa dovolateľa sú rozhodnutia súdov oboch inštancií z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné a neakceptovateľné.

14. Dovolateľ namietol, že po náleze Ústavného súdu SR z 11. mája 2016 PL. ÚS 30/2015-55 nebolo právoplatne rozhodnuté o zrušení uznesenia z 2. júla 2014 č. k. 26C/148/2011-92, čím bolo porušené jeho právo na legitímne očakávanie a princíp právnej istoty.

15. Rovnako dovolateľ namietol, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho žiadosťou na upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, preto sa žalobca nemohol rozhodnúť, či sa verejného vyhlásenia rozsudku zúčastní alebo nie, v dôsledku čoho považuje rozsudok odvolacieho súdu za nezákonný a protiústavný, pre odňatie možnosti riadne konať o uplatnenom nároku.

16. Podľa dovolateľa sa súde nižšej inštancie nevysporiadali ani s tým, že žalobca bol od 14. septembra 2016 zastúpený advokátkou JUDr. E. Korčekovou, s ktorou súde nekonali, čím porušili CSP, Ústavu SR, Dohovor, atď.

17. Dôvod na podanie dovolania vzhliadol dovolateľ aj v tom, že odvolací súd vec úmyselne nesprávne právne posúdil, keď Okresný súd Bratislava III poskytol žalobcovi nesprávnu informáciu o dátume právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu č. k. 42Rob/35/2004-13 a previedol vec do oddelenia „Cb“ bez toho, aby právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz zrušil. Následne vec predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie, a to všetko po podaní odporu stranou sporu po vyhlásení konkurzu, čo malo za následok nesprávny úradný postup a porušenie základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. S uvedeným sa odvolací súd rovnako nevysporiadal.

18. Podľa dovolateľa súde nižšej inštancie nesprávne uvádzali, že zodpovednosť štátu vzniká len z rozhodnutia, ktoré je nezákonné (§ 1 ods. 1 zákona). Súde pojem nezákonnosti rozhodnutia v preskúmvanej veci nesprávne vyložili a nevyrovnali sa s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. Dovolateľ zdôraznil, že hoci zákon pojem nezákonnosť nedefinuje, pod nezákonným rozhodnutím sa však dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom, alebo záväzkami Slovenskej republiky a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené, preto ak súde došli k opačnému záveru, ich záver nebol správny.

19. Podľa dovolateľa právo na náhradu škody mu vzniklo už právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, nie až následným právoplatným skončením konania, ako nesprávne vyvodili súde. Takúto podmienku uplatnenia nároku zákon nevyžaduje, a ani ju nemožno vyvodiť z jeho jednotlivých ustanovení. Opačný výklad zaujatý súdmi, že toto právo je potrebné vždy uplatniť až po právoplatnom meritornom skončení konania, nie je správny. Bolo by v rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by právoplatným rozhodnutím bola síce konštatovaná nezákonnosť, vznikla by škoda, existovala by aj príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, ale poškodený by si ju napriek jej existencii nemohol uplatniť. Pre súde je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. Pre konanie o náhradu škody platí, že nezákonnosť rozhodnutia musela byť v čase prejednávania nároku poškodeného subjektu už vyslovená príslušným orgánom, ktorá podmienka v preskúmvanom prípade splnená bola. Uvedené znamená, že bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III prevedením veci do oddelenia „Cb“ a jeho ďalšou nečinnosťou - pre nezáujem o vec nekonal s urýchlením. Úlohou súdov bolo preto skúmať ďalšie podmienky zodpovednosti štátu za škodu, a to, či škoda žalobcovi vznikla a ak áno, či bola daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Uvedenými podmienkami sa súde po tom, čo došli k záveru, že rozhodnutie nie je nezákonné, nezaoberali.

20. Dovolateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že v preskúmvanom prípade bola vec právoplatne skončená, keďže došlo k zastaveniu konania z dôvodu zániku účastníka konania bez právneho nástupcu, a preto ani nemôže byť meritorne prejednaná, čo však nemôže byť na ujmu žalobcu.

21. Dovolateľ upriamil pozornosť na fakt, že aplikáciou zákona o zodpovednosti štátu v prípadoch zodpovednosti štátu za škodu nesmie dôjsť priamo ani nepriamo k obmedzeniu rozsahu základného

práva zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy, či k jeho zúženiu alebo dokonca k jeho vylúčeniu, tak ako k tomu došlo v konaní a rozhodnutiami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Podľa zákona o zodpovednosti štátu je teda nutné kompenzovať všetku ujmu, ktorú by bolo možné podriaďiť pod čl. 46 ods. 3 ústavy, a nie naopak. Ak sa súd dopustil nesprávneho úradného postupu - v danom prípade ide vždy o nesprávny úradný postup v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. a vyvrátiteľná domnienka vzniku ujmy sa uplatní, ak mala priamy vplyv na existenciu, rozsah a výkon práv a povinností žalujúceho sťažovateľa k tretím osobám, čo je aj prípad dotknutého dovolateľa. Z odôvodnenia rozsudkov súdov oboch inštancií podľa dovolateľa nie je vôbec zjavné, prečo sa domnievali, že tieto predpoklady zodpovednosti štátu neboli splnené, hoci bolo nutné tieto dve podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú štátom (škodu a príčinnú súvislosť) rozlišovať. Teda svoje rozhodnutia tendenčne a nekonzistentne odôvodnili v úmysle poškodiť dotknutého dovolateľa. Dovolateľ zdôraznil, že o odškodniteľnú ujmu (škodu) ide, ak nesprávnosť postupu príslušného orgánu mala dopad na nemajetkovú sféru žalujúceho dovolateľa, teda ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu v činnosti orgánu verejnej moci, nedošlo by k nemajetkovej ujme u dovolateľa.

22. Dovolateľ ďalej uviedol, že v posudzovanom prípade nižšie všeobecné súdy riadne a presvedčivo nezistili skutkový stav veci, vec nesprávne právne posúdili, odňali dovolateľovi možnosť riadne konať o uplatnených nárokoch, a to všetko v úmysle poškodiť dovolateľa a vytvoriť neoprávnenú majetkovú výhodu v prospech žalovanej. A j p r i objektívnej zodpovednosti štátu za škodu je nevyhnutným predpokladom jej vzniku príčinná súvislosť medzi právnou skutočnosťou, za ktorú štát zodpovedá, a vznikom škody u dotknutého dovolateľa, teda ak je postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Nemajetková ujma, ktorej vznik účastník odôvodňuje riadne v žalobe, je teda odškodniteľná. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa dovolateľa z ústavnoprávneho pohľadu deficitné aj z toho dôvodu, že súdy chybné posudzovali jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu, lebo pokiaľ škoda nevznikne, nevznikne ani zodpovednosť za škodu, a preto je zbytočné preukazovať ešte aj príčinnú súvislosť.

23. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

IV.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu je potrebné vyhovieť.

25. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

26. Najvyšší súd opakovane uvádza, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

27. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To

znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f) CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018).

29. Pojem „procesný postup“ principiálne nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (porovnaj sp. zn. 1Cdo/228/2017, 2Cdo/220/2017, 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/35/2018, 8Cdo/56/2017, 1VCdo/2/2017).

30. Pokiaľ žalobca (podľa obsahu dovolania) ako dôvod dovolania podľa § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie, resp. nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s jeho námietkou zaujatosti veci pojednávajúcej sudkyne súdu prvej inštancie, JUDr. Kašajovej, túto námietku dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd sa s uvedenou námietkou, smerujúcou proti procesnému postupu uvedenej sudkyne v konaní vysporiadal dostatočne (str. 13 jeho rozsudku) v súlade s § 49 ods. 3 CSP.

31. Žalobca vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP vyvodzoval aj z toho, že nebol upovedomený o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku v primeranej lehote odvolacím súdom, hoci mu bola jeho elektronická adresa z obsahu spisu známa.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca opakovane, napr. v podaní doručenom okresnému súdu dňa 12. 03. 2018 (č. l. 218) žiadal „na mail: L. aj do budúcnosti vyzisťovať - upovedomovať konajúcim súdom o pojednávaniach ... ako aj upovedomovať o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom“.

33. V úvode odvolania znovu uviedol elektronickú adresu na doručovanie písomností a upovedomení súdom „L.“.

Podľa § 219 ods. 3 CSP o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

34. Hoci požiadavka žalobcu na doručenie upovedomenia o vyhlásení rozsudku krajského súdu z odvolania výslovne nevyplýva, táto požiadavka výslovne vyplýva z jeho podania na č. l. 218.

35. Zo spisu tiež vyplýva, že oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozhodnutia bez nariadenia ústneho pojednania bolo vyvesené na úradnú tabuľu súdu 24. 09. 2020, zvesené 01. 10. 2020 a zverejnené na webovej stránke súdu 24. 09. 2020. V spise však nie je žiaden záznam o tom, že by odvolací súd upovedomil žalobcu o verejnom vyhlásení rozsudku v zmysle jeho žiadosti a podľa ustanovenia § 219 ods. 3 CSP na ním uvedenú elektronickú adresu L.. Ani z dispozície predsedníčky

senátu vyjadrenej pri nariadení termínu verejného vyhlásenia (na č. 1. 300 spisu) nevyplýva, že by dala pokyn upovedomiť žalobcu o termíne vyhlásenia rozsudku na ním uvedenú elektronickú adresu.

36. Dovolací súd konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nedodržal procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 CSP, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie žalobcu je preto v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť.

37. Z uvedených dôvodov dovolací súd podľa § 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil. Vzhľadom na zistenú vadu zmätočnosti dovolací súd sa ďalšími dovolacími dôvodmi nemal možnosť zaoberať.

38. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd rozhodne aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.